

LADIK KATALIN

Az álmodó test tánca

Az álmodó test tánca

Testünk mintha összefüggő homályból épült volna,
a tánc rajtunk kívülről jövő erő lenne:
szökdécseltünk és vonaglottunk,
fröcsköltük bőrünkről a vért,
hangosan zihálva ezt énekeltük; ál munk olyan,
mint mások ébrenléte, léte, lééétee,
mely sikoltva fűrődik a sebbe.

Csókolódzók

Kifésülni a fény haját.
Lágyan nyakába szűrni a kacagást.
Belefűrődni a kezek árbocaiba,
ziháló vitorlaként lebegni örökké,
sötét ruhában, a fekete szájban!

Saját feje tányéron

Önmagát köszönti fel,
és önmagával sakkozik a napernyő.

Vak muzsikus tollruhában
egy fehér ruhás villásreggelin.

Front felé

Fű sikong.
Bakancs zabálja a sáros fűvet.
A tavasz színei örökre kifakultak.

Itt fű soha nem nő többé,
csak rekedt sóhaj, szürke menetoszlopban.